

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

ГОЛЕМИЯТ МИШОК

chitanka.info

Скръц, скръц, скръц... — чу се някакво тихо стъргане откъм ъгъла, дето беше леглото на старото куче Хър-хър. Майката на Мърмър — старата котка Мяу-мяу — веднага наостри уши и се вторачи нататък. А Потуран, по-малкият ѝ син, в един миг се метна до кучето. Мяу-мяу също приближи безшумно до него и му пошепна:

— Я се поотмести мъничко, Хър-хър, та да мога да видя! Някой гризе дъската. Мишка е. Сигурно си прави нова дупка.

Хър-хър, който недочуваше, погледна недоволно и отвърна:

— Какво гризане? Каква мишка? Ти май бълнуващ, Мяу-мяу! А пък си уж сериозна котка! Какви мишкти се мяркат, когато Мър-мър спи нощем при мене? Те да не са изумели?

Мяу-мяу поклати глава отчаяно:

— Мър-мър ли? Не ми го споменавай! Той ли ще плаши мишките! Ако знаеше само какво ми разправя той самият, нямаше да приказваш тъй.

На Хър-хър му беше омръзно да слуша как Мяу-мяу непрекъснато се оплаква от големия си син, а пък и тъкмо сега една бълха го хапеше по опашката, но той не искаше да оскърби старата си приятелка и затуй рече:

— Е, какви де, какво ти разправи той?...

— Чудесия! Срамотно нещо! Не е за приказване. Видял как от една дупчица излязло едно малко мишле и почнало да тича из стаята. И той, вместо да го хване, седнал върху дупката и рекъл да види какво ще прави то. А пък то полудяло от страх, разтреперало се и му се примолило: „Пусни ме, рекло, Мър-мър, да си отида, аз съм още мъничко — и да ме изядеш, няма да се нахраниш от мене. Ами гледай да хванеш чично ми, големия Мишок, че е едър и тълст. Пусни ме, Мър-мър, моля ти се!“ И той, умникът, взел, че го пуснал да си влезе в дупката! „Вярно, каза той, дожала ми, то беше мъничко и много се уплаши. Но онзи, дъртият, виж, щом излезе и — свършено! Ще го изям като нищо! И тебе, майко, ще почерпя!“ Чуваш ли? Хър-хър, де се е видяло такова нещо — котка да жали мишките! А пък и кога е било Мър-мър да хване нещо, макар и муха? Той знае да лови само капките от чешмата! Виж, Потуран е друго нещо, той е ловец като мене!

— Недей така, Мяу-мяу — рече Хър-хър, — прав е котаракът. Умен си е той, защо ще хваща мъничките, нека държи дъртите! А пък

и добро сърце има: всяка вечер легне при мене да ми топли гърба, почне да си мърка и ме приспи. Ха, ето го че и той сам пристига.

Наистина в това време през открехнатата врата се вмъкна Мърмър Носеше нещо в уста. Като наближи до майка си, той пусна това нещо на земята и рече:

— Ето, майко, започнах вече тренировката! Сега да му мислят мишиците!

— Какво пак си намислил, бре хубостнико! Какво е туй чудо! — нахока го Мяу-мяу.

— Никакво чудо — отговори Мър-мър и мръдна левия си мустак. — Нали помниш, че лани младата стопанка ми беше купила една играчка — кадифена мишка, която се движеше с пружинка! Тогава аз си поиграх и я оставил, а сега отново я измъкнах. Ето я! Сега се упражнявам с нея — и тежко на мишиците!

И Мър-мър размаха пак късата си опашка.

Хър-хър погледна котарака и направи знак на Мяу-мяу. А Мърмър подхвърли нагоре кадифената мишка, хвана я с лапички във въздуха и я налапа.

— Браво, браво! Юначага! — рече Хър-хър. — Тю-ю! Няма да останат вече мишки! А сега ела да си легнеш, че вече ми се приспа, а ми е хладничко.

Мър-мър го послуша, оставил играчката до постелката си, легна и долепи гръб до гърба на Хър-хър. Скоро и стопаните се прибраха и цялата къща заспа. Чайникът на печката шушнеше сънливо. Хър-хър похъркваше старешки, месецът бе изпратил през прозореца два сребърни лъча — да видят какво става в кухнята и да му разправят. Нощта потече мълчаливо като голяма тъмна река.

Но призори изведнъж страшен рев раздра тишината.

— Олеле! Олеле! Изядоха ме! — викаше Мър-мър.

С един скок Мяу-мяу се намери до него, настръхнала, готова да го защищава до смърт. Зад нея, наежен, съскаше срещу незнайния враг и Потуран. А Хър-хър се дигна от възглавничката си и почна да се озърта учудено. До него с изкривено от болка лице Мър-мър продължаваше да вика, а крайчето на ухото му висеше, раздряно, и от раната капеше кръв.

— Потуране! Дръж! Ей го там големия Мишок — извика Мяу-мяу и се хвърли към дупката в ъгъла. Скочи и Потуран, бълснаха се

двамата в стената, но не можаха да хванат нищо: пред носовете им опашката на Мишока се скри в дупката.

А Мър-мър все още прегръщаше кадифената мишка, мяучеше жално и ближеше кръвта, която капеше от ухото му.

Мяу-мяу се дръпна от дупката, погледна ядосано Мър-мър и го плесна през устата:

— Стига си ревал, бре пъзльо! Не те ли е срам! Ти щеше да хващаши мишките, а насмалко те щяха да те изядат. Тю-ю, какъв срам ми докара ти на стари години! Виждаш ли, Хър-хър, какво ти разправях аз!...

Хър-хър я погледна, усмихна се под мустак, бутна Мър, смигна му и рече:

— Чакай, Мяу-мяу! Не бързай пак да го хокаш. На, аз съм свидетел: той тъкмо беше заспал, сънуващ, че е хванал Мишока, и стисна още по-силно кадифената играчка, когато изведнъж живият Мишок го нападна из засада и захапа ухото му. Ех, да беше буден Мър-мър — онзи щеше да види, ама на, имал късмет! Само че утре няма да му мине тъй, Мър-мър ще му одере кожата!...

Но докато одере кожата на Мишока, Мър-мър продължаваше да ближе кръвта, която капеше от неговата собствена, раздрана от Мишока кожа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.